

Notes breus

CONSPIRADORS

El Cardenal Segura, l'arquebisbe de Toledo, ha entrat a Espanya per Roncesvalles i ha estat detingut a Guadalajara. L'amic agrait de l'Alfons de Borbó havia aconseguit penetrar de nou en terres hispàniques i ja feia dies que havia donat mostres de les seves activitats. A hores d'ara ja ha estat novament expulsat d'Espanya.

El govern provisional, amb la moderació, amb la templança amb què executa la major part dels seus actes, havia assenyalat al prelat un lloc, dintre del territori espanyol, per tal que pogués fixar-hi la seva residència. El Cardenal Segura no ha sabut correspondre a aquesta disposició prudent excessivament moderada. El govern provisional, fill d'un moviment popular, havent de respondre a un sentiment revolucionari, ha procedit en to mesurat. L'arquebisbe, la figura d'alta jerarquia, representativa d'uns interessos espirituals, ha procedit en forma provocadora.

L'entrada misteriosa del prelat ha coincidit amb els aldarulls de Navarra. Tot just el poble enderroca, per la seva voluntat, l'omnínòs règim monàrquic, el cardenal aixeca bandera de revolta, manifesta la seva lleialtat al Borbó que el país foragità i proclamà el seu desig de veure'l reposat al tron. Escudant-se en el seu ministeri, conspira contra la República i ha tornat a Espanya per a pertorbar.

Hi ha qui ha fet un paral·lel entre l'expulsió del cardenal i el segrest de Macià. No hi ha tal paritat. La diferència dels casos salta a la vista. El senyor Macià estava processat i venia de l'exili per tal de lliurar-se als tribunals; el cardenal s'introduí furtivament i s'ha negat a presentar-se a les autoritats. El venerable patriota se sotmetia a la Justícia; el prelat es disposava a prosseguir la conspiració. Els homes que perseguien el nostre Macià servien un règim caduc i enemic del poble; el govern que ha expulsat el sacerdot pertorbador té a les seves mans la direcció de la República, i no la poden deixar a mercè del primer adversari que vulgui tirar en orris el fruit gloriós de la Revolució popular. XEIX

Defensa de la nostra candidatura

Poc a poc les aigües avalotades pel desengany injustificat, van recobrant el seu nivell ordinari i la vida reprèn el ritme normal i la serenitat triomfa de l'encegament i la passió.

En el moment en què es feu pública la candidatura d'Esquerra Republicana que hom suposava composta segons la pròpia conveniència, s'exterioritzà la sorpresa i el desencant amb una ofensiva poc noble contra els candidats. Han passat els dies, i únicament segueixen patint la malura de la incomprensió els personalment afectats. El poble, la democràcia, els partits republicans, escoltades o llegides les explicacions que se'ls han donat, comprenen perfectament que no hi hauria manera de donar satisfacció, en una candidatura, a tots els elements que amb etiqueta republicana es troben esparsos per les comarques tarragonines. És molt fàcil teoritzar sobre la manera de designar els candidats; és molt còmode el dir que cada partit devia designar un representant per formar part de la candidatura! Però els mateixos que pregonen aquest procediment, saben que és impracticable per la senzilla raó que no existeixen més que partits locals sense unitat comarcal; si exceptuem els radicals que tenen establert un cert contacte, i encara limitat a una part solament de les nostres terres, els altres no posseeixen la més elemental organització. I es comprèn que així sigui, puix que abans d'ara no es sentia la necessitat de l'acoblament per províncies perquè les eleccions generals es celebraven per districtes—la nostra petita circumscripció era una nota excepcional dins del sistema electiu.

Si tots tinguéssim la lleialtat de parlar sincerament, confessariem que les relacions polítiques dels partits representats a Reus no van més enllà del clos que abans constituïa la Circumscripció de Tarragona-Reus-Falset, i encara aquesta relació no està consolidada i controlada políticament. Si no existeix un cens general de partits; si no existeixen directoris que representin el conjunt de comarques tarragonines; si estem orfes d'organització, com ens ho havíem d'arreglar per a fer la designació de candidats per ideologies polítiques? Qui tenia autoritat per convocar assemblees i a qui s'havia d'atorgar el dret a intervenir en les avant-votacions?

Donat l'estat anàrquic de la política a les nostres comarques no hi havia manera de fer reeixir una entesa regulada per procediments democràtics. La democràcia, per actuar, necessita que existeixin normes que encarrilin les seves activitats i la més elemental d'aquestes normes és el cens que legitima els drets de cada ciutadà. Com que aquest cens no existeix, la candidatura no podia ostentar mai les característiques que tots diem voler i que tots sabem que no podia tenir. Si no ens dolgués el confessar, diríem tots, del primer al darrer dels que demanaven lloc entre els candidats que fiàvem la satisfacció dels nostres desigs a la influència particular i no als designis de la democràcia. Diguïnt-ho sinó aquells que no contents en posar setge a Marcehí Domingo a Madrid, l'importunaren a València.

Nosaltres no tenim inconvenient en declarar que recolzàrem la nostra aspiració a tenir representació a les Corts en els elements acapdillats per Macià, que són aquells als quals ens devem; i si les nostres personals gestions haguessin arribat fins a Marcehí Domingo—que no hi arribaren—, lluny de cometre una baixesa, hauríem complert amb un deure puix que Marcehí Domingo figura en el Directori del partit que contribuïrem a estructurar i al qual hem estat, som i serem fidels.

Tots aquests antecedents que a hores d'ara són ja coneguts de tots els republicans locals i de les contrades han esyat rezels i desconfiances i l'opinió col·loca a cada u en el lloc just que li correspon.

Els republicans i catalanistes esquerrans que segueixen les orientacions de Macià i Marcehí Domingo, votaran íntegrament la nostra candidatura perquè fragmentar-la o combinar-la revelaria una manea de conseqüència lamentable, la qual cosa no hem de voler.

En l'ocasió present s'han d'acceptar els fets consumats. Serà després de les eleccions, quan cada nucli polític ha d'empendre una enèrgica campanya d'organització comarcal.

Improvisacions

TOTS GUANYANT! — Si us pregunten qui encarna, a judici vostre, el prototipus de l'optimista, podeu respondre sense titubjar: —El candidat a diputat a Corts.

Pangloss, comparat amb el més impopular pretendent als sufragis del poble, resultaria un escèptic. El candidat per voluntat pròpia, no dubta mai; no experimenta mai la temença de què pugui ésser derrotat per l'adversari. El candidat espontani és un exemple de candorositat i... de mala fe. Candorositat, perquè creu cegament en el seu triomf; i mala fe, perquè aquest triomf el basa en les astutes combinacions que s'empesca, i que pensa portar a terme.

Si a tu, bon amic lector, se't presenta avinentesa de parlar amb qualsevol dels quaranta quatre aspirants a la representació de les nostres comarques a les Corts Constituents, guarda't bé de parlar de la possibilitat d'una derrota: t'agrediria: —Que no ho veus, ximple, que no puc perdre de cap manera!... — et diria. — Em porto una martingala que no pot fallar: A Tarragona he parlat amb el clero i els de la dreta m'incorporaran a la seva candidatura; a Tortosa, la combinació la faig amb els comunistes; a Falset, amb els agraris; a Montblanc, amb els radicals.... en una paraula: el meu nom figurarà en totes les candidatures.... i en canvi jo recomano als meus amics que votin solament el meu nom. Dones què....? Sóc o no sóc gat vell, en política...? I si fa no fa, la major part dels candidats es fan la il·lusió que enganyen al company i així, per a que ningú pugui queixar-se, tots resulten enganyats.

Però com que la il·lusió no s'evaeix fins després de l'escrutini general, ara per ara els candidats repeteixen aquella popular frase del malaguanyat senyor Calvet: "Tots guanyant!"

Val la pena, però, que no oblidin que una vegada a Reus, un aspirant a regidor que havia de sortir elegit per majoria, no va obtenir més que vuit vots... amb tot i haver-ne comprat nou. El poble té un nas més fi!... Perquè el poble té bon nas votarà la nostra candidatura. IGNOR